

Leon Babiński

1891–1973

Leon Babiński urodził się 13 stycznia 1891 roku w Warszawie jako syn Leona i Stefanii z domu Karpińskiej. Do szkoły średniej uczęszczał w Warszawie, gdzie w roku 1909 otrzymał świadectwo dojrzałości w Gimnazjum im. I. Chrzanowskiego. Jako uczeń brał udział w strajkach szkolnych w latach 1905–1907. Studiował na Sorbonie w latach 1909–1912, uzyskując w roku 1912 dyplom tego uniwersytetu. Następnie podjął studia na Uniwersytecie im. Michaiła Łomonosowa w Moskwie, gdzie w roku 1913 otrzymał stopień kandydata nauk. Powrócił do Warszawy i odbył aplikację sądową i adwokacką. Habilitował się w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie w roku 1925, a stanowisko profesora tytularnego otrzymał w roku 1938. Profesorem nadzwyczajnym został w roku 1955, a zwyczajnym w roku 1959. Godnością doktora *honoris causa* uhonorowała go Politechnika Szczecińska w roku 1971.

Można wyróżnić dwie główne dziedziny jego działalności. Od września 1917 roku brał udział w organizowaniu sądownictwa polskiego, pełniąc funkcję sekretarza naczelnego Sądu Najwyższego. 1 stycznia 1919 roku przeszedł do pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w charakterze radcy prawnego. Pełnił tę funkcję przez 20 lat, będąc specjalistą w zakresie prawa morskiego i lotniczego. Brał czynny udział w wielu konferencjach międzynarodowych, dotyczących tej problematyki. Przez długi czas był delegowany w charakterze polskiego eksperta w Międzynarodowej Komisji Żeglugi Powietrznej (CINA) oraz w Międzynarodowym Komitecie Technicznym Ekspertów Prawa Lotniczego (CITEJA). W latach 1932–1938 był przedstawicielem państwa w Komisji Mieszanej i w Trybunale Rozjemczym dla Górnego Śląska, a w latach 1945–1947 radcą prawnym przy Polskiej Misji Wojskowej w Berlinie.

Jego działalność na polu nauki i dydaktyki była również bardzo szeroka. W latach 1919–1934 wykładał prawo międzynarodowe prywatne w Wolnej Wszechnicy Polskiej, a w latach 1919–1933 w Szkole Nauk Politycznych w Warszawie. Na Uniwersytecie Warszawskim wykładał w roku 1927 historię dawnego prawa polskiego, a w roku 1938 prawo lotnicze. Przez rok wykładał prawo publiczne w Szkole Dziennikarstwa w Warszawie. W okresie dwudziestolecia międzywojennego najbardziej był związany ze Szkołą Główną Handlową. W latach 1921–1939 wykładał na tej Uczelni prawo międzynarodowe prywatne, a od roku 1926 również prawo morskie.

Druga wojna światowa przerwała jego działalność dydaktyczno-naukową. Po wojnie związał się z Uniwersytetem Poznańskim. Od listopada 1945 roku do grudnia 1950 roku wykładał prawo międzynarodowe prywatne oraz organizację i technikę służby zagranicznej na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. W tym samym czasie, w okresie 1946–1950, wykładał na Akademii Handlowej w Poznaniu prawo morskie oraz organizację i technikę służby konsularnej. Jako wybitny prawnik został w roku 1947 członkiem Instytutu Prawa Międzynarodowego w Genewie (Institut de Droit International).

Gdy dzięki staraniom rektora Akademii Handlowej – prof. Józefa Górskiego – otwarto w Szczecinie, pod koniec roku 1946 (inauguracja odbyła się 26 listopada), Oddział Akademii Handlowej, powierzono Leonowi Babińskiemu stanowisko zastępcy rektora AH dla tego Oddziału. Pełnił tę funkcję w latach 1947–1948. Otwarcie w Szczecinie tej placówki zapoczątkowało rozwój szkolnictwa w tym mieście i sprawiło, że Szczecin nabrał charakteru ośrodka naukowego. Oddział AH w Poznaniu był bowiem pierwszą placówką szkolnictwa wyższego w Szczecinie. Oddział ten usamodzielniał się jesienią 1948 roku, stając się Akademią Handlową w Szczecinie, która w roku 1950 została przekształcona w Wyższą Szkołę Ekonomiczną. Profesor Babiński pełnił funkcję rektora Akademii Handlowej i WSE w Szczecinie w latach 1948–1951. W latach 1954–1955 był dziekanem Wydziału Transportu Wodnego tej Uczelni. Na emeryturę przeszedł w roku 1961. Nadal jednak prowadził wykłady z prawa morskiego aż do roku 1972.

Leon Babiński był ściśle związany ze szczecińskim ośrodkiem naukowym i należał do najbardziej aktywnych jego członków. Wykazywał ogromny zakres zainteresowań – od historii aż po astronautykę, od pedagogiki po lingwistykę. Był głównym organizatorem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego. Piastował godność prezesa tej placówki od chwili jej utworzenia w roku 1956, a po rezygnacji z tej funkcji w roku 1970 – godność prezesa honorowego. Należał do wielu towarzystw naukowych, krajowych i zagranicznych.

Profesor pozostawił znaczny dorobek naukowy. Opublikował blisko 300 pozycji, z czego 20 w czasopiśmie prawniczym za granicą. Pierwsze jego publikacje ukazały się w roku 1915. Do najważniejszych prac Profesora należą: *Prawo międzynarodowe prywatne (Zarys wykładu, cz.1)* (1934), *Prawo cudzoziemców w Polsce* (1925), *Organizacja i technika służby konsularnej* (1948), *Zagadnienia współczesnego prawa międzynarodowego prywatnego* (1958), *Prawo morskie w pracach prawników szczecińskich* (1959), *Konosament bezpośredni w rozwoju obrotu międzynarodowego* (współautor J. Siedlecki, 1963), *Prawo transportowe* (współautor Władysław Górski, 1966), *Międzynarodowa unifikacja prawa przewozu lotniczego na tle Konwencji Warszawskiej* (1968).

We wspomnieniach pisanych o Profesorze Leonie Babińskim podkreślano, że był wybitnym humanistą, człowiekiem ogromnej życzliwości i wielkiego serca.

Zmarł 11 stycznia 1973 roku w Szczecinie.

Zdzisława Drozdowska